

прѣдсказалъ, сега излѣзе наистинѣ, про-
 води отъ своиѣ стѣрниѣ честны клирици, и
 моляше С-го да бы изволилъ за да отиде
 при него да сѣ видѣтъ и да цѣлѣва него-
 вѣ-тъ свѣтинѣ; а прѣподобный мѣ от-
 писа тѣмъ: Всекога азъ съмъ желалъ ваше-
 то сѣврѣшенство, та да сѣ радвамъ на до-
 бро-то ви, що е полезно-то и за мене; нѣ
 понеже пѣрво-то ваше дохожданѣ при мене
 бѣше безмѣлно—сѣ малцина хора, а сега
 вашій чинъ и достоинство изисква да дой-
 дѣтъ сѣ васъ мнозина, за това дохожданѣ-
 то на ваше блаженство като надминѣвъ моѣ-
 тѣ слабостъ, моѣмъ ваше свѣтѣйшество да
 си не развалѣте спокойство-то зарадъ мене
 смиреннаго; ако ли пѣжъ додешъ, дочака-
 щѣ та сѣ радость, нѣ отсѣтнѣ щѣ еждѣ
 принѣжденъ да приѣмамъ всички-тѣ при-
 ходѣщи, и тогава вече, отѣготенъ, не щѣ
 моѣ да сѣдѣмъ на тѣмъ мѣсто. Това като
 прочете Патріархъ-тъ размысли въ себѣ си
 и рече: ако да отидѣ, щѣ наскѣрѣмъ ста-
 реца, по-добрѣ да не отивамъ; нѣ кога-то
 мѣ доде врѣмѣто и потрѣба-та го поиска,